

Komu bije dzwon(ek)?

Autor: LJ
24.04.2009.
Zmieniony 26.04.2009.

Oczywiście maturzystom! I to dzisiaj symbolicznie zadzwoni³ dla tegorocznych absolwentów po raz ostatni. A pan dyrektor Koclejda wyg³osi z tej okazji przemówienie, którego my³ przewodni[±] jest: "Piszcie epopeję swego życia na miarę Pana Tadeusza, bo stuletnia historia D³ugosza zobowi[±]zuje!" W artykule zamieszczamy tekst przemówienia. Szanowni Państwo! Drodzy maturzy³ci! Uczniowie VI LO!

Tak to na świecie wszystko los zwyk³ kończy^æ dzwonem.

Rachunki my³li wielkiej, plany wyobra^¼ni,

Zabawki niewinno³ci, uciechy przyja^¼ni,

Wylania się serc czu³ych! - gdy spi^¼ z dała ryknie,

Wszystko miesza się, zrywa, m[±]ci się i niknie!"

Powyższy cytat - z Pana Tadeusza - dzie³a, ujętego w syllabusie maturalnym, najlepiej oddaje charakter dzisiejszej uroczysto³ci. Zebrali³my się tutaj, by wprowadzić wys³ucha^æ d^¼więku nie dzwonu, ale szkolnego dzwonka, jednak ów d^¼wiek ma obecnie szczególne znaczenie - dla maturzystów zabrmi już ostatni raz.

Kochani abiturienti! Ileż to razy jego g³os towarzyszy³ wam w chwilach sukcesów i klęsk, wybawia³ z opresji, gdy sygnalizowa³ przerwę, budzi³ rado³ść, bo obwieszcza³ koniec lekcji. Teraz og³osi KONIEC KOLEJNEGO ETAPU W YCIU - NAUKI W LICEUM. I - by^æ może - zamiast rado³ci w sercu niejednego trzecioklasisty - pojawi się tęsknota za minionym czasem. Rachunki my³li, plany wyobra^¼ni, uciechy przyja^¼ni - marzenia, emocje, g³ębokie przyja^¼nie - w to wszystko obfitowa³y ostatnie lata, przygotowuj[±]c was do odważnego wkroczenia w doros³o³ść. Wyzwoleni spod rygoru szkolnego dzwonka, będziecie dyscyplinowani w inny sposób - przez wyk³adawców na uczelniach wyższych, pracodawców, a nawet osoby bliskie waszemu sercu. Ycz^é Wam, by³cie zawsze znale^¼li kogo³, kto sprawi, że zawsze w pe³ni wykorzystacie czas, rozwijaj[±]c w³asn[±] osobowo³ść, s³u[±]c innym, czerpi[±]c rado³ść z życia.

S³uchaj[±]c d^¼więku dzwonka, wpisujemy się w stuletni[±] tradycję szko³y. Już przed wiekiem wasi poprzednicy - uczniowie ro^¼dzięńskiej placówki o³wiatowej, poddaj[±]c się jego dyktaturze, zadawali pytania, poszukiwali wyja³nień, odkrywali prawdy. Albo Prawdę. Przekraczali próg szko³y i wstępowali na szeroki trakt prowadz[±]cy ku poznaniu. Wyruszyli, by znale^¼ć kamień filozoficzny, z³ote runo czy też kielich Graala, dobre rady - a może nowe sposoby stawiania trudnych pyta³ń, odpowied^¼ na wszystko - albo m[±]dro³ść Sokratesa. Szukali, pytali, poznawali, dowiadywali się. Potem - tak jak wy - opuszczali mury "D³ugosza", by wynie³ć z niego to, co najcenniejsze - szacunek dla wiedzy, szacunek dla drugiego cz³owieka, przywi[±]zanie do ³li[±]skiej ma³ej ojczyzny. Drodzy maturzy³ci! Pami^étajcie, że ta stuletnia tradycja zobowi[±]zuje!

Już nied³ugo dzwonek zamilknie. Nie będzie towarzyszy³ wam w tak bardzo wa^¼nym czasie egzaminów maturalnych. Nikt i nic nie może was wówczas dekoncentrowa^æ. Pracuj[±]c w ciszy, zdecydujecie o swojej przysz³o³ci. Niech ta cisza będzie pe³na dobrych my³li, niech przyniesie wam w³a³ciwe rozwi[±]zania, da pewno³ść, że wybrana odpowied^¼ jest najlepsza z możliwych. Us³yszcie w tej ciszy tre³ci, które przyswajali³cie przez trzy lata nauki w liceum.

A potem - odbieraj[±]c ³wiadectwa dojrza³o³ci - b[±]d^¼cie wdzi^écni, że wys³uchali³cie tyłu dzwonek³ów w murach VI LO... Zate³knijcie od czasu do czasu za nimi... I piszcie epopeję swojego życia na miarę Pana Tadeusza...

Tak to wszystko w "D³ugoszu" los zwyk³ kończy^æ dzwonkiem,

Lekcje, na których tęskni się za czasem wolnym,

Przerwy, między lekcjami, święta w roku szkolnym...

A ponadto - mam takie wrażenie

Profesor Kastner, dzwonkiem ostatnim...

Skończy moje przemówienie...

{moscomment}